

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie jún 2015

I. senát

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 678/2014
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	27. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).</p> <p>Na základe návrhu sťažovateľky ako oprávnenej majiteľky zmenky vydal krajský súd zmenkový platobný rozkaz, ktorým uložil odporcom v 1. až vo 4. rade, aby do troch dní spoločne a nerozdielne zaplatili sťažovateľke sumu 1 029 000 Sk s príslušenstvom alebo aby v tej istej lehote podali proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky. O námietkach rozhodol krajský súd tak, že ich neuznal za dôvodné, a preto zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti. Uvedené rozhodnutie na základe odvolania odporcov v 1. až vo 4. rade potvrdil aj najvyšší súd. O mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu rozhodol najvyšší súd sťažnosťou napádaným uznesením, ktorým zrušil označené rozhodnutia krajského súdu a odvolacieho najvyššieho súdu a vec vrátil späť krajskému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľka namietala arbitrárnosť uznesenia najvyššieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho názoru dovolacieho najvyššieho súdu, že na daný prípad namiesto čl. I § 17 zákona č. 191/1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov (ďalej len „zmenkový zákon“) mal byť aplikovaný čl. I § 20 ods. 1 tohto zákona. Sťažovateľka spochybnila záväzné stanovisko najvyššieho súdu na postup, resp. rozsah dokazovania v ďalšom konaní, podľa ktorého by dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania tvrdení odporcov v 1. až vo 4. rade, že podpisy na spornej zmenke nie sú ich podpismi, nemalo spočívať na samotných odporcoch, ale na sťažovateľke, ktorá však ako majiteľka zmenky odporcov v čase vystavenia zmenky ani nepoznala, keďže zmenka bola na ňu indosovaná. Podľa sťažovateľky by malo toto dôkazné bremeno preto spočívať na pleciach odporcov v 1. až vo 4. rade. Napokon sťažovateľka poukázala aj na to, že najvyšší súd v dovolacom konaní konal ako s účastníčkou konania aj s odporkyňou v 1. rade, a to aj napriek nedostatku jej právnej subjektivity, pretože odporkyňa v 1. rade ešte 4. januára 2013 zomrela.</p>

<p>ratio decidendi</p>	<p>V súvislosti s námietkou sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd konal ako s účastníčkou konania aj so žalovanou v 1. rade aj napriek tomu, že táto zomrela, ústavný súd konštatoval, že uvedená skutočnosť musela byť najvyššiemu súdu známa, pretože mu bola vrátená nedoručená zásielka adresovaná žalovanej v 1. rade s poznámkou „adresát zomrel“. Ústavný súd súčasne konštatoval, že vzhľadom na kasačný charakter rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým nerozhodoval v merite veci (rozhodnutie má iba procesný charakter), ako aj vzhľadom na to, že uvedeným postupom najvyššieho súdu nemohlo byť žiadnym spôsobom negatívne a na škodu sťažovateľky ovplyvnené jej procesné postavenie žalobkyne v spore, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade toto procesné pochybenie najvyššieho súdu nemôže mať za následok namietané porušenie sťažovateľkou označených práv.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nutnosti aplikácie čl. I § 20 ods. 1 zmenkového zákona na daný prípad a rozloženia zaťaženia účastníkov konania dôkazným bremenom pri preukazovaní pravosti podpisov na spornej zmenke, ústavný súd poukázal v prvom rade na skutočnosť, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom. Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity. Keďže konanie, v ktorom sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne domáha od žalovaných zaplata zmenky, po vrátení veci najvyšším súdom v súčasnej dobe prebieha opäť pred prvostupňovým krajským súdom a toto konanie ešte nie je ukončené, ústavný súd konštatoval, že v tomto procesnom štádiu konania, keď právomoc všeobecných súdov predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, je podanie sťažnosti sťažovateľkou v tejto časti predčasné, pretože svojich práv sa sťažovateľka môže dovoliavať ešte v prebiehajúcim konaní. Ústavnému súdu jeho postavenie ochrancu ústavnosti oddeleného od sústavy všeobecného súdnictva neumožňuje skúmať uvedené vecné námietky sťažovateľky v štádiu po vrátení veci najvyšším súdom na ďalšie konanie krajskému súdu. Tieto námietky sa totiž týkajú právneho posúdenia a tiež rozsahu dokazovania vo veci dosiaľ právoplatne nerozhodnutej, pričom systém opravných prostriedkov v civilnom sporovom konaní nekladie ústavnému súdu žiadne prekážky pre meritórny prieskum predmetných námietok, avšak až po právoplatnom ukončení konania.</p> <p>Pokiaľ ide o otázku viazanosti súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu vyššieho stupňa, ústavný súd už deklaroval požiadavku, aby aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho, resp. dovolacieho súdu, ktorým sa zrušuje meritórne rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, spĺňalo požiadavky kladené na jeho kvalitu v čl. 46 ods. 1 ústavy či v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak je súd nižšieho stupňa povinný rešpektovať v ďalšom konaní právny názor súdu jemu nadriadeného, potom je dôvodné od nadriadeného súdu očakávať náležité sformulovanie dostatočne konkrétnych inštrukcií o potrebe odstrániť nedostatky konania pred súdom nižšieho stupňa.</p> <p>V danom prípade dovolací najvyšší súd deklaroval ako záväzne právne kvalifikovať už zistený skutkový stav a tiež inštruoval krajský súd, ktorý bude vo veci ďalej konať, v akom rozsahu je potrebné ešte dokazovanie doplniť. V tejto súvislosti je úlohou krajského súdu, aby dokazovanie prispôbil okolnostiam danej veci predovšetkým s prihliadnutím na absolútne (obojustranne) abstraktný charakter daného zmenkového vzťahu medzi na jednej strane sťažovateľkou ako majiteľkou zmenky, na ktorú bola zmenka prevedená (indosovaná) pôvodným jej majiteľom a ktorá nebola prítomná pri uzatváraní záväzkového (kauzálneho) vzťahu, a na strane druhej medzi žalovanými majúcimi postavenie ručiteľov (avalistov) preberajúcich ručenie v postavení konateľov dlžníka, majúcich vedomosť o existencii kauzy (t. j. dlhu, ktorý nepopierajú) zabezpečenej zmenkou, a aby krajský súd tieto svoje závery náležite odôvodnil.</p> <p>Ústavný súd ďalej uviedol, že v prípade indikovanej možnosti porušenia práv sťažovateľky aj po právoplatnom skončení veci sa sťažovateľka bude môcť domáhať ich ochrany a preskúmania právoplatného meritórneho rozhodnutia novou sťažnosťou pred ústavným súdom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že sťažnosti sťažovateľky nevyhoveli.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 311/2010, III. ÚS 46/2013, IV. ÚS 27/2010.</p>

spisová značka	I. ÚS 77/2015
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal v časti na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a základných práv domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).</p> <p>Sťažovateľ sa obrátil na Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) žalobou o ochranu osobnosti a o poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch proti spoločnosti W. (ďalej len „žalovaný“). Porušenie svojich práv sťažovateľ videl v obsahu troch článkov uverejnených v čísle 21/2009 týždenníka T. z 25. mája 2009, v ktorých mali byť uvedené o sťažovateľovi nepravdivé, osočujúce a hrubým spôsobom do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti zasahujúce informácie.</p> <p>Okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal, že odôvodnenie rozsudku bolo arbitrálne a nepreskúmateľné. Podľa neho okresný súd dospel v rozsudku k viacerým nesprávnym a nepravdivým skutkovým zisteniam, ktoré z dôkazov buď vôbec nevyplývajú, alebo z vykonaných dôkazov vyplýva úplný opak. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania, hoci s poukazom na ustanovenie § 214 OSP mohol a mal podľa názoru sťažovateľa nariadiť pojednávanie, keďže mu všeobecné súdy nedoručili vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol ako neprípustné, pričom konštatoval, že postupmi okresného súdu a krajského súdu nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom.</p> <p>Podstata námietok sťažovateľa spočívala ďalej najmä v arbitrárnom posúdení vzťahu práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti a absolútnej ochrany poskytnutej novinárom v prípade zverejnenia nepravdivých skutkových tvrdení, ak pochádzajú z dôveryhodného zdroja, pretože okresný súd, ale aj krajský súd preferovali absolútnym spôsobom iba právo na slobodu prejavu „v súboji s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života“. Sťažovateľ okrem toho namietal aj spôsob, akým okresný súd i krajský súd hodnotili unesenie dôkazného bremena účastníkmi konania, ako aj ich posúdenie spôsobilosti sporných článkov zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Pri uplatňovaní</p>

svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu), aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania. Ústavný súd k tomu uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom), najmä garanciam obsiahnutým v práve na prístup k súdu, v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie.

Sťažovateľ ako nosné dôvody svojej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajskému súdu uviedol tiež to, že tento rozhodol bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby mal príležitosť vyjadriť sa k stanovisku žalovaného k podanému odvolaniu, nedal mu žiadnu konkrétnu odpoveď na jeho podstatné námietky uvedené v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu. Po podrobnom posúdení sťažnosti, napadnutých súdnych rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, obsahu vyžiadaného súdneho spisu a vyjadrení účastníkov k podanej sťažnosti dospel ústavný súd na svojom neverejnom zasadnutí k záveru, že sťažnosť je podaná dôvodne.

Okresný súd, ako aj krajský súd nedoručili strane sťažovateľa stanovisko žalovaného k podanému odvolaniu, ktoré bolo doručené okresnému súdu 23. júla 2012. Rovnako krajský súd v podstate ani inak neumožnil sťažovateľovi (jeho právnenému zástupcovi), aby sa k tomuto stanovisku vyjadril, keďže krajský (odvolací) súd o veci rozhodol „od stola“, bez nariadenia pojednávania za prítomnosti dotknutých účastníkov súdneho sporu. Je tak isto zrejmé, že krajský súd včlenil vyjadrenie (stanovisko) žalovaného do svojho rozhodnutia.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ESĽP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom ESĽP konštatoval, že tým, že účastníčke ako žalobkyni nebolo oznámené vyjadrenie protistrany k jej odvolaniu (nepostúpením kópie písomného vyjadrenia žalovaného), došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tieto právne závery sú aplikovateľné aj na prípad sťažovateľa.

V citovanom rozhodnutí ESĽP tiež uviedol, že aj keď predmetné vyjadrenie odporcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa sťažovateľka už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a podľa vlády nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a sťažovateľke mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním. Keďže to tak nebolo, došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal aj na ďalšie rozhodnutia ESĽP, podľa ktorých požiadavka, že účastníci v súdnom konaní musia mať možnosť dozvedieť sa a reagovať na všetky predložené dôkazy a vyjadrenia, sa v ich prípade uplatňuje na odvolacie konanie, ako aj na konanie na prvom stupni bez ohľadu na skutočnosť, že odvolanie nemusí obsahovať nové tvrdenia.

Sťažovateľ túto skutočnosť v podanom dovolaní aj výslovne namietal, pričom sa opierať aj o inú judikatúru ESLP vyplývajúcu z jeho sťažnosti alebo vyjadrenia k nej, a je neprehliadnuteľné, že najvyšší súd, ktorý dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné, sám postupoval v zmysle tejto judikatúry ESLP, keď po vyjadrení žalovaného k dovolaniu vydal pokyn na to, aby vyjadrenie žalovaného k dovolaniu bolo postúpené aj sťažovateľovi, hoci vyjadrenie žalovaného k dovolaniu podľa obsahu nemalo už zásadný vplyv na prípadné rozhodnutie najvyššieho súdu o príslušnom opravnom prostriedku.

Podľa názoru ústavného súdu uvedeným postupom krajského súdu v odvolacom konaní a následne aj najvyšším súdom v dovolacom konaní (keď pochybenie krajského súdu neodstránil) bola nepochybne porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, keďže sťažovateľovi nebolo umožnené zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu.

Rovnako bolo z obsahu spisu okresného súdu zrejme i to, že krajský súd podané odvolanie sťažovateľa prerokoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Z akého dôvodu sa rozhodol krajský súd takto postupovať a v čom videl nepotrebnosť nariadiť pojednávanie, z odôvodnenia jeho rozhodnutia bližšie zistiť nemožno. Okrem toho, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, na ktoré odkázal, iba všeobecne pomenoval jednotlivé zásahy do osobnosti fyzickej osoby, ich znaky a konkrétne formy, v závere iba konštatoval, že okresný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľom, ktorý „neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by bolo potrebné zhodnotiť, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť...“.

Ústavný súd bol toho názoru, že rozhodnutie o tom, či o podanom odvolaní krajský súd bude rozhodovať s nariadením pojednávania, na ktoré predvolá účastníkov, alebo rozhodne bez nariadenia pojednávania, je vecou úvahy krajského súdu. Na druhej strane je však žiaduce takýto postup krajského súdu účastníkom aj primerane odôvodniť, čo v danej veci nebolo splnené. Čo je však významnejšie, rozhodnúť bez nariadenia pojednávania prichádza do úvahy iba v prípade, ak takýto postup bez akýchkoľvek pochybností nebude na ujmu procesných práv účastníkov a ich právu na spravodlivý proces. V tejto veci je prima facie zrejme, že krajský súd nedal sťažovateľovi konkrétne odpovede na jeho podstatné námietky uvedené v rozsiahlom odvolaní, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise, resp. dostatočným spôsobom sa nevysporiadal s relevantnými tvrdeniami sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, ktoré vzniesol v odvolacom konaní. Takisto prehliadol to, že v konaní nebol vypočutý kľúčový svedok, ktorému mali byť sporné finančné prostriedky poukázané, hoci prvostupňový súd jeho svedectvo považoval za závažné. Preto je v okolnostiach danej veci jeho rozsudok z ústavného hľadiska tiež spochybniteľný, hoci procesný kódex krajskému súdu formálne umožňoval stotožniť sa s právnymi a skutkovými závermi prvostupňového súdu a ústavný súd nie je v konečnom dôsledku oprávnený hodnotiť vykonané dokazovanie a právne a skutkové závery okresného súdu v tejto veci.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomenul, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu v odôvodnení rozhodnutia zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol, že „nebolo úlohou ústavného súdu skúmať, či na zásadné argumenty sťažovateľov bola zo strany krajského súdu poskytnutá vecne

	<p>správna odpoveď, ale či nastolené otázky relevantného charakteru krajský súd zodpovedal, a ak áno, či odpoveď mala dostatočne vyčerpávajúci charakter“.</p> <p>Vzhľadom na to, že krajský súd nedal odpovede na podstatné námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní a potvrdil prvostupňový rozsudok, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa bez náležitého odôvodnenia a bez uvedenia, z akých dôvodov nezobral na zreteľ tvrdenia strany sťažovateľa, že niektoré informácie o ňom boli napokon nepravdivé, resp. sa vôbec nepreukázali, postupoval nedôsledne a svojvoľne, a tým porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu.</p> <p>Po vrátení veci na ďalšie konanie sa podľa názoru ústavného súdu otvára priestor na to, aby sa krajský súd sám (aj v súčinnosti s účastníkmi konania) vyrovnal s ochranou základného práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, a to novým (ďalším) rozhodnutím hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd preto sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, nevyhovel.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 313/2012, I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 241/07, II. ÚS 71/97, II. ÚS 584/2011, III. ÚS 79/02, III. ÚS 402/08, III. ÚS 410/06, III. ÚS 44/2011, IV. ÚS 195/07, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 259/2011.</p> <p>ESLP: Trančíková proti Slovenskej republike z 13.1.2015, bod 16, sťažnosť č. 17127/12, Ringier Axel Springer proti Slovenskej republike č. 35090/07 zo 4.10.2011, body 84-86, Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike č. 23083/05 z 27.4.2010, bod 29, García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999, Georiadis c. Grécko z 29.5.1997, Higgims c. Francúzsko z 19.2.1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, Helle c. Fínsko z 19.12.1997.</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 48/2015</p>
<p>súdca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. mája 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že predmet posudzovaného konania (určenie vlastníckeho práva) sa po skutkovej a právnej stránke javí ako zložitý, čo mohlo čiastočne prispieť k doterajšej dĺžke namietaného konania. 2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľky ako účastníka tohto

	<p>konania, ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľka mohla prispieť ku vzniku prieťahov.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na doterajšiu dĺžku posudzovaného konania v trvaní viac ako 12 rokov bez jeho právoplatného ukončenia sa konanie ako celok vyznačuje nepripustnými prieťahmi. Ústavný súd preto upustil od podrobného hodnotenia časových odstupov medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu a ich efektívnosti. Neefektívnosť postupu okresného súdu sa prejavila v tom, že až po siedmich rokoch a piatich mesiacoch od začatia konania prvýkrát vo veci meritórne rozhodol, písomné vyhotovenie rozsudku trvalo ďalší jeden rok, pričom tento rozsudok bol v odvolacom konaní zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené je nutné aj dĺžku odvolacieho konania pričítať na vrub postupu okresného súdu. Napriek tomu, že aj v postupe krajského súdu v odvolacom konaní je možné ustáliť prieťahy spočívajúce tom, že jeho prvý zmeňujúci rozsudok v odvolacom konaní bol v dovolacom konaní zrušený najvyšším súdom, uvedené prieťahy však nie je možné hodnotiť ako prieťahy takej intenzity, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva sťažovateľky postupom krajského súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 59/2015
súdca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré sa začalo v roku 2008, na základe návrhu sťažovateľa.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že po právnej stránke ide o konanie ktoré patrí k štandardnej rozhodovacej činnosti súdov. Po skutkovej stránke tiež nemožno hodnotiť vec ako zložitú, pričom je však potrebné uviesť, že rozhodnutie vo veci si vyžadovalo vypracovanie znaleckého posudku.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd poukázal na to, že sťažovateľ opakovane nereagoval na výzvu súdu ohľadom oznámenia ceny nehnuteľnosti. Sťažovateľ bol tiež opakovane vyzvaný, aby uhradil súdny poplatok. Voči tejto výzve sa ohradil žiadosťou o oslobodenie od súdneho poplatku, ktorej nebolo vyhovené. V dôsledku neuhradenia súdneho poplatku vydal súd uznesenie o zastavení konania, proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie a nakoniec súdny poplatok po uplynutí dva a pol roka zaplatil. Ústavný súd ďalej poukázal na to, že sťažovateľ sa napriek tvrdeným dlhoročným pocitom právnej neistoty neprímeraných následkoch na zdravotný stav sťažovateľa i celej jeho rodiny, nezúčastňoval pojednávaniu. Svoju neúčasť ospravedlňoval pracovnými povinnosťami a práceneschopnosťou. Pojednávaniu sa nezúčastňoval ani advokát sťažovateľa. Sťažovateľ</p>

	<p>oneskorene reagoval na výzvu súdu, či došlo medzi účastníkmi konania k mimosúdnej dohode, za ktorým účelom bolo odročené pojednávanie. Vzhľadom na to, že sťažovateľ žiadal, aby bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia v širšom rozsahu, než žiadal v návrhu na začatie konania, súd musel rozhodnúť o pripustení zmeny žaloby. Na návrh sťažovateľa rozhodol súd o pribratí znalca pre účely určenia ceny nehnuteľností. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatoval, že konanie sťažovateľa významnou mierou prispelo k neprimeranej dĺžke konania, hoci platí zásada, že práva patria len bdelym (vigilantibus iura). Je predovšetkým vecou nositeľov práva, aby svoje práva bránili a starali sa o ne.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že rozsudkom súdu prvého stupňa bolo rozhodnuté až po viac ako šiestich rokoch, pričom takáto dĺžka konania je sama o sebe na prvom stupni neprimeraná a dochádza ňou k porušeniu základného práva sťažovateľa.</p> <p>Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na správanie sťažovateľa (úhrada súdneho poplatku po 2 a pol roku, účasť iba na 1 pojednávaní) a určil, že priznanie zadosťučinenia v tomto prípade neprichádza do úvahy.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 123/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. mája 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu a krajského súdu v konaní o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sa začalo v roku 2002. V konaní vystupuje v procesnom postavení odporkyne.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že konanie dosiaľ trvá 14 a pol roka a nebolo ku dňu rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené. Spory o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich hodnotiť po právnej stránke ani po skutkovej stránke ako zložité.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd dospel k názoru, že sťažovateľka nezapríčnila prieťahy v konaní a ani spomalenie postupu okresného súdu ani krajského súdu, keďže po celý čas napadnutého konania sa z dôvodov na jej strane zrušili iba dve pojednávania nariadené okresným súdom, pričom svoju neprítomnosť včas ospravedlnila.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného a krajského súdu, pričom ústavný súd konštatoval, v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, že občianskoprávne konanie začaté na základe návrhu doručeného okresnému súdu 20. októbra 2000 nie je dosiaľ právoplatne skončené. Ústavný súd bol toho názoru, že postup okresného súdu bol poznačený neefektívnou a nesústreďenou činnosťou, z dôvodu rozhodovania o procesnej otázke právneho</p>

	<p>zastupovania, ktoré sa predĺžilo o viac ako jeden rok. Rovnako ako neefektívnu činnosť okresného súdu možno podľa názoru ústavného súdu vyhodnotiť jeho celkový postup, v ktorom bolo nariadených desať pojednávaní, pričom viaceré odročoval bez meritórneho posúdenia veci. Ústavný súd konštatoval, že na farchu okresného súdu nie je možné pripočítať obdobie od 28. marca 2014 do 4. novembra 2014, z dôvodu prerušenia konania, ani obdobie 26. januára 2015 až 19. februára 2015 z dôvodu predloženia spisu krajskému súdu. V súvislosti s posudzovaním postupu krajského súdu ako odvolacieho súdu v napadnutých konaniach ho ústavný súd hodnotí v zásade ako plynulý, no zároveň poznačený značnou neefektívnosťou. O neefektívnosti svedčí najmä skutočnosť, že najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že jeho postup bol postihnutý inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd zrušil aj v poradí druhý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň ústavný súd krajskému súdu vytkol, že rozsudok z 30. novembra nebol vypracovaný v zákonnej lehote a to bez podania žiadosti o predĺženie lehoty na jeho vyhotovenie a odoslanie. Ústavný súd podotkol, že krajský súd až po druhom zrušení jeho rozsudku rešpektoval právny názor dovolacieho súdu a zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, aby vo veci vykonal ďalšie dokazovanie. Nerešpektovaním právneho názoru najvyššieho súdu nepochybne došlo k predĺženiu napadnutého konania.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a postupom krajského súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €, ktoré je v rozsahu 1 500 € povinný vyplatiť okresný súd a v rozsahu 1 500 € povinný vyplatiť krajský súd a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 155/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. mája 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o jeho návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov z roku 1998.</p>

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že hoci predmetom sporu je návrh na vyporiadanie BSM, ide o vec, ktorá patrí po právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti. Skutkovú stránku predmetnej veci ústavný súd posúdil ako zložitú s prihliadnutím na predmet konania. Ústavný súd ale ustálil, že aj napriek uvedeným konkrétnym okolnostiam je dĺžka trvania predmetného konania trvajúceho viac ako 17 rokov aj pri zohľadnení skutkovej náročnosti ústavne neakceptovateľná.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd poukázal na to, že k spomaľovaniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní prispelo aj správanie sťažovateľa ako žalobcu a jeho právneho zástupcu. O tejto skutočnosti svedčí fakt, že z dôvodov na strane sťažovateľa alebo jeho právneho zástupcu bolo odročených sedem pojednávaní. Jedným z ďalších dôvodov predĺženia uvedeného konania bolo aj sťažovateľom navrhnuté znalecké dokazovanie a kontrolné znalecké dokazovanie. Na ťarchu sťažovateľa sa prikladá i neschopnosť poskytnutia dostatočných podkladových materiálov navrhovateľom pre účely znaleckého posudku. Z tohto dôvodu bol okresný súd nútený vykonať viacero procesných úkonov na účely získania uvedeného materiálu prostredníctvom súčinnosti s ďalšími orgánmi verejnej správy.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že okresný súd bol v predmetnom konaní nečinný v období trvajúcom spolu štyri roky a osem mesiacov, počas ktorého v tejto veci nevykonával žiadne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal. Ústavný súd zdôraznil, že súdne konanie, ktoré bez meritórneho právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako je to v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Celková doba predmetného konania bola ovplyvnená znaleckým dokazovaním, a rovnako aj vykonaním kontrolného znaleckého dokazovania na návrh sťažovateľa. V danom prípade zastáva ústavný súd názor, že pri sústredenom postupe okresného súdu vo veci mohlo byť napriek časovej zaneprázdnenosti znalcov znalecké dokazovanie v tomto konaní vykonané a skončené v lehote do jedného roka. Zostávajúcu časť celkovej doby znaleckého dokazovania posúdil preto ústavný súd ako obdobie, v ktorom dochádzalo k zbytočným prieťahom v posudzovanom konaní, počas ktorého okresný súd neurobil nič pre odstránenie právnej neistoty sťažovateľa.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € a právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 10/2015
sudca spravodajca	Milan Lalić
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	20. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy. Sťažovateľka vystupuje v konaní v procesnom postavení navrhovateľky.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd u obsahu spisu ani z vyjadrení sťažovateľky nezistil žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné kvalifikovať napadnuté konanie ako právne či skutkovo zložené, a ktoré by odôvodňovalo doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľky ako účastníka tohto konania, ústavný súd konštatoval, že neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by mohla byť pripísaná na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či svojím správaním prispela k doterajšej dĺžke napadnutého konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup krajského súdu, pričom ústavný súd poznamenal, že vec sa na krajskom súde prerokováva už po druhýkrát. Prvé konanie trvalo od 27. mája 2009 do 7. júna 2011, druhé konanie prebieha od 10. apríla 2013 a dosiaľ nebolo ukončené. Vo veci sa uskutočnilo jediné pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Napriek skutočnosti, že vec bola zaradená do osobitného režimu predsedom súdu sledovaných vecí, k vykonaniu žiadnych ďalších úkonov do dňa rozhodnutia o sťažnosti ústavným súdom nedošlo.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu porušené bolo. Krajskému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € a právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
 Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 49/2015
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – z časti vyhovené z časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	20. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka, ktorá vystupuje v pozícii navrhovateľky v namietanom konaní a sťažovateľ, ktorý vystupuje v pozícii odporcu v namietanom konaní namietajú porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o úpravu práv a povinností k ich maloletému synovi.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd predovšetkým konštatoval, že predmetom napadnutého konania je úprava pomerov k maloletému dieťaťu, konkrétne vyživovacej povinnosti, ktoré majú priamy vplyv na kvalitu životnej úrovne maloletého aj sťažovateľov. Vzhľadom na uvedené si povaha tohto konania vyžaduje mimoriadnu starostlivosť a pozornosť všeobecného súdu venovanú efektívnemu a rýchlemu postupu,</p>

aby bol naplnený účel súdneho konania. Ústavný súd nepovažoval predmetné konanie za právne ani skutkovo zložitú. Ústavný súd v danom prípade však pripustil určitú faktickú zložitú veci súvisiacu najmä s potrebou posúdenia skutočností v znaleckom dokazovaní. Ústavný súd zároveň konštatoval, že pri účinnejšom a zároveň dôraznejšom postupe okresného súdu, najmä s prihliadnutím na citlivosť predmetu konania, by aj zabezpečenie takého dôkazu, akým je znalecký posudok konanie nepredĺžilo. Zložitosti veci nenásvedčuje ani charakter okresným súdom vykonaných procesných úkonov v danej veci.

2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľov ako účastníkov tohto konania, ústavný súd konštatoval, že účastníci konania boli aktívni, v primeraných lehotách reagovali na výzvy okresného súdu a navrhovali dôkazy. Čo sa týka účasti sťažovateľov na pojednávaníach, ústavný súd podotkol, že z dôvodu ospravedlnenia sa právnej zástupkyne sťažovateľa boli zmarené celkom 4 pojednávania a z dôvodu ospravedlnenia právneho zástupcu sťažovateľky bolo zmarené jedno pojednanie. Ospravedlnenú neúčast z objektívnych dôvodov nemožno z hľadiska prietáhov v konaní pripočítavať na ťarchu účastníka konania, avšak z tohto dôvodu si účastník konania musí byť vedomý a musí strpieť, že uvedené skutočnosti môžu mať vplyv na celkovú dĺžku konania. V dôsledku opakovaných ospravedlnení sťažovateľa na neúčasti na znaleckom dokazovaní sa doba znaleckého dokazovania predĺžila o dva mesiace, tiež kvôli neospravedlneniu sa sťažovateľa a jeho právneho zástupcu bolo zmarené pojednanie konané 12. marca 2012. Ústavný súd ďalej konštatoval, že u sťažovateľky prišlo k zmene krstného mena z I. na N., túto skutočnosť sťažovateľka neoznámila a používala obe tieto mená, čím mohla byť podstatne sťažená identifikácia sťažovateľky, napríklad pri zisťovaní príjmu u jej bývalých zamestnávateľov.

3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že na prvý pohľad z prehľadu procesných úkonov okresného súdu nevyplývajú markantné obdobia nečinnosti, no zistil v postupe okresného súdu opakovanú neefektívnu a nesústredenú činnosť kvôli ktorej sa konanie neúmerne predĺžilo. Ústavný súd zistil obdobie nečinnosti v trvaní 9 mesiacov a vytkol okresnému súdu, že o návrhu na vydanie predbežného opatrenia nerozhodol do 7 dní ale v konečnom dôsledku po viac ako 4 mesiacoch (po vrátení veci odvolacím súdom). Neefektívna činnosť spočívala aj v pribratí znalca do konania (až na základe urgencií sťažovateľov a následne oneskoreným postúpením spisu znalkyni). Obdobím neefektívnej činnosti pripočítateľným na ťarchu okresného súdu je aj obdobie v trvaní 8 mesiacov, keď okresný súd pojednanie bez prejednávania odročil s odôvodnením, že nemôže vec prerokovávať, pretože účastníci konania by sa mohli odvolať proti uzneseniu o predbežnom opatrení. V uvedenom konaní okresnému súdu nebránilo ani súbežné rozhodovanie o odvolaní proti predmetnému predbežnému opatreniu o úprave styku, takže okresný súd mal možnosť toto obdobie efektívne využiť a mohol žiadať správy o príjmových a majetkových pomeroch účastníkov v záujme urýchlenia meritórneho rozhodnutia aj o otázke výživného. Nesústredená činnosť sa prejavila aj v nariadovaní pojednávania bez predchádzajúceho zabezpečenia podkladov o majetkových pomeroch účastníkov a následne odročovanie pojednávania práve za účelom obstarania aktuálnych dôkazov o majetkových pomeroch. Príkladom nesústredenej činnosti okresného súdu je napríklad aj skutočnosť, že o znalečnom pre ustanovenú znalkyňu, ktorá predložila znalecký posudok 23. februára 2009, okresný súd rozhodol až uznesením z 18. októbra 2012. K predĺženiu konania prispelo aj to, že okresný súd v dvoch svojich rozsudkoch opomenul rozhodnúť o dlžnom výživnom. V poradí tretí rozsudok bol krajským súdom zrušený z dôvodu nedostatočného odôvodnenia pre jeho nepreskúmateľnosť. V súvislosti s posudzovaním postupu charakteru procesných úkonov okresného súdu ústavný súd na záver konštatoval, že okresný súd aj napriek očakávanej aktívnej žiaducej činnosti vystupoval v konaní zväčša iba ako štatista návrhov účastníkov konania, pričom sám iniciatívne nevykonával žiadne dokazovanie k meritu veci a reagoval iba na procesné návrhy účastníkov, a to aj napriek tomu, že ústavný súd už nálezom sp. zn. IV. ÚS 56/08 z 10. apríla 2008 prikázal okresnému súdu postupovať v konaní bez prietáhov.

Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo.

	<p>a že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 400 € a obom právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 71/2015
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	27. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie 1 796,99 €.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania (takmer 6 rokov) zatiaľ iba pred okresným súdom a s prihliadnutím na vyjadrenie jeho predsedu vo veci popisu priebehu procesných úkonov, nepovažoval za významné skúmať jednotlivé kritériá, pretože spor o zaplatenie sumy 1 796,99 € nesmie trvať v právnom štáte takú dlhú dobu. Túto dobu neospravedlňuje ani enormný počet nariadených pojednávaní (celkom 16), ktorý svedčí skôr o chaotickom, a nie sústreďenom a so znalosťou veci vedenom spore zo strany konajúcej sudkyne.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov.</p> <p>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 175/2015
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	27. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>

skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v exekučnom konaní, v ktorom vystupuje sťažovateľ ako jeden z povinných, rozhodovaním o námietkach povinného proti exekúcii.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie tak po právnej stránke, ako po stránke faktickej za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Z toho vyplýva, že pri sústredenejšom procesnom postupe okresného súdu mohol byť priebeh tohto konania plynulejší, efektívnejší a nemusel viesť k predĺženiu exekučného konania.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by v súvislosti s napadnutou časťou exekučného konania bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd zistil, že okresný súd bol nečinný a nerealizoval žiadne procesné úkony v dvoch obdobiach a to konkrétne od 30. augusta 2012 do 10. júna 2013 v súvislosti s rozhodovaním vyššieho súdneho úradníka o námietkach sťažovateľa a v období od 5. augusta 2013 do 10. marca 2015, keď zákonná sudkyňa okresného súdu rozhodla o odvolaní sťažovateľa aj to až po vyžiadaní exekučného spisu ústavným súdom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € a právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 91/2015
sudca spravodajca	Milan Čalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy z poskytnutého stavebného úveru po náleze ÚS sp. zn. IV. ÚS 118/2013 z 23. mája 2013, ktorým ústavný súd konštatoval, že postupom okresného súdu boli porušené označené základné práva sťažovateľa a okresnému súdu prikázal, aby v tomto konaní konal bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalovaného v 3. rade.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že spory o zaplatenie pohľadávky tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Pričom ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti nepoukazoval na skutkovú ani právnu zložitosť veci.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené akýmkoľvek spôsobom v jeho neprospech, a teda nemožno mu pričítať žiadny podiel na zodpovednosti za dĺžku konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd zistil, že v období po právoplatnosti spomínaného nálezu ústavného súdu možno vidieť viaceré obdobia nečinnosti okresného súdu. Prvým bolo obdobie od právoplatnosti predmetného nálezu ústavného súdu od 2. júla 2013 do 17. februára 2014, keď súd vyzval žalovaných na vyjadrenie k späťvzatiu žaloby. Nečinnosťou sa vyznačovalo aj obdobie od 13. marca 2014, keď sa súdu vrátila zásielka neprevzatá žalovanou v 1. rade, do 6. novembra 2014, keď súd opätovne vyzval žalovanú v 1. rade na vyjadrenie k späťvzatiu žaloby. Napokon ako ďalšie obdobie nečinnosti ústavný súd vyhodnotil čas od novembra 2014, keď žalovanej v 1. rade márne uplynula lehota na vyjadrenie k späťvzatiu žaloby, do 8. apríla 2015, keď súd uznesením vo vzťahu k sťažovateľovi konanie zastavil. Aj keď tieto obdobia nečinnosti okresného súdu samy osebe nevykazujú zvlášť dlhú dobu, v spojení s celkovou dĺžkou konania a najmä v spojení s nerešpektovaním skoršieho príkazu ústavného súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov musel byť ústavným súdom postup okresného súdu vyhodnotený ako ústavne nekonformný.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 118/2013 porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 500 € a právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 187/2015
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – z časti vyhovené z časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, ktoré sa začalo v roku 2002 a v ktorom vystupuje sťažovateľka ako žalobkyňa.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie okresného súdu o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že ide čiastočne o skutkovo zložitejšiu vec, keďže muselo byť až trikrát nariadené znalecké dokazovanie, ale na druhej strane vec nie je právne zložitá a zároveň ústavný súd nezistil takú zložitosť veci, ktorá by mohla odôvodňovať až trinásťročné trvanie tohto konania.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľky ako účastníka tohto konania, ústavný súd zistil, že sťažovateľka čiastočne prispela k predĺženiu predmetného konania, a to neúčastou na niektorých pojednávaniach (31. októbra 2005, 14. decembra 2005, 30. apríla 2007, 20. mája 2008 a dokonca v jednom prípade 14. decembra 2005 ospravedlnenie neúčasti nebolo doložené relevantnými dokladmi). Na druhej strane však bola v konaní veľmi aktívna, a keď bol okresný súd nečinný, žiadala, aby okresný súd nariadil vo veci pojednávania, a tiež včas reagovala na pokyny súdu a oznamovala mu potrebné skutočnosti.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd poukázal predovšetkým na fakt, že trvanie napadnutého konania v dĺžke takmer 13 rokov je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Podľa názoru ústavného súdu konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanovení v čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zistil aj obdobia nečinnosti v trvaní 9 mesiacov a viac ako 20 mesiacov. Na dĺžku konania mala vplyv aj neefektívna činnosť okresného súdu, keď bol jeho rozsudok zrušený odvolacím súdom z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Na celkovú dĺžku konania malo vplyv aj to, že boli výrazne prekročené lehoty na vypracovanie znaleckého posudku a jeho dodatkov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie v sume 3 000 € a právo na náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

Spracoval: JUDr. Veronika Franková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.